11/06/2019

Κυριακή των Αγίων Πάντων: Η Εκκλησία μας θα προβάλλει το πορφυρένιο ρούχο της

/ Ενορίες

Του Πρωτοπρεσβυτέρου Βασιλείου Λ. Βασιλείου – Ιούνιος 2019 – ΙΕΡΑ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΣ ΣΙΣΑΝΙΟΥ ΚΑΙ ΣΙΑΤΙΣΤΗΣ, ΕΝΟΡΙΑ ΑΓΙΟΥ ΝΙΚΟΛΑΟΥ ΣΙΑΤΙΣΤΑΣ

Ἡ Ἁγία μας Ἐκκλησία, κατά τήν Κυριακή τῶν Ἁγίων Πάντων, προβάλλει τό πορφυρένιο ροῦχο της, πού εἶναι ἡ μαρτυρική πίστη τῶν παιδιῶν της. Πραγματικά, τά παιδιά τοῦ Θεοῦ εἶναι οἱ ἅγιοι, καί αὐτοί ἀποτελοῦν τό λαό τοῦ Θεοῦ.

Ὁ Θεός πάντοτε ἤθελε ὅλοι οἱ ἄνθρωποι νά εἶναι λαός του. Ἀλλά γιά νά πολιτογραφηθεῖ ὁ κάθε ἄνθρωπος ὡς πολίτης τοῦ λαοῦ τοῦ Θεοῦ χρειάζεται ἡ πίστη στόν ἀληθινό Θεό. Ἐπειδή, ὅμως, ὅλοι οἱ ἄνθρωποι δέν θά πίστευαν, ὅπως λέει καί ὁ Ἀπόστολος Παῦλος, «οὐ πάντων ἡ πίστις» (Β΄ Θεσσ. Γ΄ 2) (δέν εἶναι γιά ὅλους ἡ πίστη), γι’ αὐτόν τόν λόγο, ὁ λαός τοῦ Θεοῦ εἶναι ἕνα μέρος ἀπό ὁλόκληρο τόν κόσμο, καί αὐτό τό μέρος εἶναι οἱ Ἅγιοι.

Ἅγιος σημαίνει, ὁ ξεχωρισμένος ἀπό τόν «κόσμο», (κόσμος, ὑπό ἠθική ἔννοια). Αὐτή εἶναι ἡ πρώτη ἔννοια τῆς λέξεως ἅγιος. Εἶναι μία ἔννοια, πού διαφεύγει ἀκόμη καί ἀπό πολλούς πιστούς. Εἶναι, ὅταν κάποιος ἀρχίζει νά ζεῖ τή ζωή τῆς ἁγιότητας ἀκριβῶς, στήν πρώτη της φάση, εἶναι αὐτό τό ξεχώρισμά του ἀπό τήν

κοσμική νοοτροπία καί τόν κοσμικό τρόπο ζωῆς. Ὅταν ἀρχίζει νά μή ζεῖ ὅπως ζεῖ ὁ «κόσμος» ἀλλά νά ξεχωρίζει, νά ἀποκόπτεται ἀπό τόν «κόσμο». Οἱ ἄλλοι πιστοί, πού δέν ἔχουν ἐπίγνωση τοῦ τί εἶναι ἁγιότητα, τοῦ λένε ὅτι ἔγινε ἀπόκοσμος, ὅτι ξεκόπηκε ἀπ' τή ζωή, ὅτι ξεκόπηκε ἀπ' τήν κοινωνία τῶν ἀνθρώπων. Καί τό θεωροῦν αὐτό, ἀληθινή συμφορά. Τί ἔπαθε ὁ καημένος... Γιατί συμπεριφέρεται ἔτσι...

Ὑπάρχουν πολλοί χριστιανοί γονεῖς, οἱ ὁποῖοι τρέμουν καί φοβοῦνται, μήν τύχει καί τά παιδιά τους ἀρχίσουν νά ζοῦν πνευματική ζωή. Εἶναι καί ἄλλοι, οἱ ὁποῖοι τό θεωροῦν πραγματική συμφορά, καί κλαῖνε καί ὀδύρονται, ἐπειδή τά παιδιά τους ἄρχισαν νά ζοῦν πνευματική ζωή καί ξεχωρίζουν ἀπ' τήν ἀθλιότητα τοῦ κόσμου.

Κι ὅμως, ἀγαπητοί μου, ἡ πρώτη ἔννοια τῆς ἁγιότητας εἶναι: ξεχωρίζω, βάζω στήν ἄκρη κάτι πού θέλω νά τό ἔχω καθαρό, γιά μία εἰδική χρήση. Ὅπως, παραδείγματος χάριν, λέμε, τό Ἅγιο Ποτήριο, ἡ Ἁγία Τράπεζα. Δέν εἶναι γιά κοινή χρήση ἀλλά γιά ξεχωριστή, γιά τήν τέλεση τῶν μυστηρίων τοῦ Θεοῦ. Νά περιέχει μόνο τό Σῶμα καί τό Αἷμα τοῦ Χριστοῦ, ὅταν τελεῖται ἡ Θεία Λειτουργία. Λέγεται, λοιπόν, ἅγιο, ὡς ξεχωρισμένο ἀπ' τήν κοινή χρήση.

Οἱ ἅγιοι, λοιπόν, εἶναι οἱ ξεχωρισμένοι ἀπό τόν «κόσμο», αὐτοί πού θέλουν νά εἶναι μέ τόν Θεό. Καί αὐτό εἶναι βασικῆς σημασίας.

Ἡ δεύτερη ἔννοια τῆς λέξεως, ἅγιος, εἶναι ὁ ἐνάρετος, αὐτός πού τηρεῖ τίς ἐντολές τοῦ Θεοῦ, αὐτός πού ζεῖ τήν ζωή τῆς ἀρετῆς. Αὐτός πού τηρεῖ τό θέλημα τοῦ Θεοῦ, πού τό ἔχει ἐνστερνισθεῖ καί τό βιώνει σέ κάθε στιγμή τῆς ζωῆς του. Δέν ἐκτελεῖ ἁπλῶς τό θέλημα τοῦ Θεοῦ ἀλλά ἔχει ταυτισθεῖ μέ αὐτό, καί τό ἐκφράζει ἐλεύθερα καί ἀβίαστα, χωρίς κάποιον καταναγκασμό.

Ὥστε οἱ ἀφιερωμένοι στόν Θεό, οἱ ξεχωρισμένοι ἀπό τόν «κόσμο» καί τό φρόνημά του, καί οἱ ἐνάρετοι, ἀποτελοῦν τό λαό τοῦ Θεοῦ, τούς ἁγίους.

Πῶς θά διακρίνουμε ἕναν ἅγιο μέσα στήν κοινωνία; Ποιά εἶναι τά γνωρίσματά του; Τά κύρια γνωρίσματα τῶν ἁγίων εἶναι ἡ Πίστη καί ἡ Ἀγάπη. Εἶναι καί ἄλλα πολλά, ἀλλά ὅμως αὐτά καί τά δύο μαζί ἔχουν ἕνα σπουδαῖο χαρακτηριστικό: τήν σφραγίδα τοῦ μαρτυρίου! Ὅμως, πῶς ἐξηγεῖται αὐτό;

Ἐπειδή ὁ κόσμος δέν δέχεται τό Θεό, γι' αὐτό, ἡ προβολή τῆς πίστεως καί τῆς ἀγάπης τῶν ἁγίων, ἀποβαίνει σέ μαρτυρία καί μαρτύριο. Εἶναι ἀδύνατο ἅγιος νά μή δίνει τή μαρτυρία του στόν κόσμο, νά μήν εἶναι μάρτυρας. Καί φυσικά τό φάσμα τοῦ μαρτυρίου εἶναι εὐρύτατο. Ἀπό τό μαρτύριο τῆς συνειδήσεως μέχρι τό μαρτύριο τοῦ αἵματος. Μπορεῖ κάποιος νά μήν πεθάνει μαρτυρικά, νά μή χύσει τό αἷμα του, ἀλλά ὅμως νά ζεῖ ἕνα μαρτύριο μέσα του ὅτι, ὡς ξεχωρισμένος ἀπ' τόν

κόσμο, ὡς ἄνθρωπος πού τηρεῖ τό θέλημα τοῦ Θεοῦ καί πού δείχνει τήν ἀγάπη του στό Χριστό, ὁ κόσμος γι' αὐτό καί μόνο, στρέφεται ἐναντίον του, τόν περιθωριοποιεῖ. Γίνεται ἀντικείμενο συζητήσεων καί πειραγμάτων, εἰρωνείας καί κοροϊδίας καί ὑποτιμήσεως, ἀκόμη καί διωγμοῦ.

Εἶναι, ὅμως, καί μία ἄλλη πτυχή μαρτυρίου, ἡ ὁποία εἶναι εὐγενέστατη. Διερωτᾶται ὁ ἅγιος, γιατί ὁ κόσμος δέν εἶναι κοντά στό Χριστό; Γιατί ὁ ἀδερφός μου, τό παιδί μου, ἡ γυναίκα μου, ὁ ἄντρας μου δέν εἶναι κοντά στό Χριστό; Γιατί ὁ πατέρας μου, ἡ μάνα μου, οἱ φίλοι μου, οἱ συμμαθητές μου, οἱ συμπολίτες μου, ὅλοι οἱ ἄνθρωποι, νά μήν εἶναι μαζί μέ τόν Χριστό; Αὐτή ἡ κατάσταση πού βιώνει ὁ ἅγιος εἶναι ἕνα φοβερό μαρτύριο! Ὁ ἅγιος πονάει, στενοχωρεῖται, θλίβεται, πού πολλοί συνάνθρωποί του ζοῦν ἀγνοώντας τόν Χριστό ἤ καί ἐναντιώνονται σ' Αὐτόν. Ὁ κάθε πιστός, λοιπόν, πού καλλιεργεῖ τήν πίστη καί τήν ἀγάπη, ἐπισφραγίζεται ἀπ' τό μαρτύριο.

Τί θά πεῖ, ὅμως, ὅτι ὁ ἅγιος ἔχει γνωρίσματα τήν Πίστη καί τήν Ἀγάπη; Ποιά πίστη καί ποιά ἀγάπη;

Ὁ ἅγιος, πρῶτον, ἀναγνωρίζει τόν Θεό, τόν Ἅγιο Τιαδικό Θεό, ὡς Κύριο, ὡς Δημιουργό, ὡς Προνοητή, ὡς Ἅγιο, ὡς Φιλάνθρωπο καί Δίκαιο. Καί, δεύτερον, Αὐτόν τόν Θεό, τόν ἀγαπᾶ πραγματικά μέ ὅλη τή δύναμη τῆς ψυχῆς του.

Μέ αὐτήν τήν πίστη πετυχαίνουμε δύο θαυμαστές καταστάσεις. Ἡ μία εἶναι ἡ ἀπαλλαγή ἀπό τό κακό καί ἀπό τόν θάνατο, καί ἡ ἄλλη εἶναι ἡ ἀντιμετώπιση κάθε δυσκολίας πού ἔρχεται καί τοῦ θανάτου.

Λέγει ὁ μέγας Ἀπόστολος τῶν ἐθνῶν Παῦλος στήν πρός Ἑβραίους ἐπιστολή του: οἱ ἅγιοι «ἔφραξαν στόματα λεόντων, ἔσβεσαν δύναμιν πυρός, ἔφυγον στόματα μαχαίρας, ἐνεδυναμώθησαν ἀπό ἀσθενείας, ἐγενήθησαν ἰσχυροί ἐν πολέμω...», καί στή συνέχεια «(οἱ ἅγιοι) ἐλιθάσθησαν, ἐπρίσθησαν, ἐπειράσθησαν, ἐν φόνω μαχαίρας ἀπέθανον». (Ἑβρ. 33-40) Ἄλλοι, δηλαδή, διά τῆς πίστεως σώθηκαν, γλύτωσαν θαυματουργικά, ἐνῶ ἄλλοι ἔπαθαν πολλά καί στό τέλος πέθαναν μαρτυρικά, πάλι διά τῆς πίστεως. Ἄλλους ὁ Θεός τούς σώζει ἐπεμβαίνοντας θαυματουργικά, ἐνῶ ἄλλους τούς δίνει θάρρος καί δύναμη καί ἀντοχή νά σηκώσουν τά βάσανα, νά ὑποφέρουν μαρτύρια καί νά μήν ὑπολογίζουν κἄν τόν θάνατο. Καί ὅλα αὐτά, διά τῆς πίστεως!

Καί τό σπουδαιότερο δέν εἶναι νά σωθῶ κατά ἕνα θαυμαστό τρόπο. Τό σπουδαιότερο εἶναι, νά ἔχω τή δύναμη νά ἀντιμετωπίζω τό κακό, τόν κίνδυνο, τόν διωγμό, καί νά πέσω στό πεδίο τοῦ μαρτυρίου καί τῆς ὁμολογίας. Αὐτό εἶναι τό μεγάλο κεφάλαιο, γιά τόν κάθε πιστό!

Εἴδαμε, ἀγαπητοί μου, μέσα σέ λίγες γραμμές καί πολύ ἀμυδρά, τί σημαίνει ἅγιος.

Ἅγιος σημαίνει ὁ ξεχωρισμένος ἀπό τό κακό.

Ἅγιος σημαίνει ὁ ἐνάρετος.

Εἴδαμε καί ποιά εἶναι τά γνωρίσματά του.

Εἶναι ἡ πίστη καί ἡ ἀγάπη.

Εἶναι ἡ μαρτυρία μέσα στόν κόσμο καί τό μαρτύριο.

Ἡ μνήμη Πάντων τῶν Ἁγίων εἶναι, γιά ὅλους ἐμᾶς τούς πιστούς, μία μεγάλη πρόκληση. Νά προχωρήσουμε, νά μιμηθοῦμε αὐτούς τούς ἁγίους. Νά εἶναι γιά μᾶς, τά πρότυπα τῆς ζωῆς μας.

Ἅγιοι ὑπῆρξαν σ' ὅλες τίς ἐποχές καί σ' ὅλα τά μήκη καί πλάτη τῆς γῆς, ἀπό τήν πρώτη Παρουσία τοῦ Χριστοῦ μέχρι καί σήμερα. Καί θά ὑπάρχουν πάντοτε, μέχρι καί τήν δευτέρα Παρουσία Του. Τά τελευταῖα χρόνια φανέρωσε ὁ Θεός πολλούς ἁγίους. Ἀνακηρύχθηκαν πολλοί σύγχρονοί μας, ἅγιοι, ὅπως, ὁ ἅγιος Γεώργιος ὁ Καρσλίδης, ὁ ἅγιος Σιλουανός ὁ ἀθωνίτης, ὁ ἅγιος Πορφύριος ὁ καυσοκαλυβίτης, ὁ ἅγιος Παΐσιος ὁ Ἁγιορείτης, ὁ ἅγιος Ἰάκωβος ὁ Τσαλίκης, ὁ ἅγιος Ἀμφιλόχιος τῆς Πάτμου, ἡ ἁγία Σοφία τῆς Κλεισούρας, ὁ ἅγιος Ἄνθιμος τῆς Χίου, ὁ ἅγιος Λουκᾶς Συμφερουπόλεως, ὁ ἅγιος Νικηφόρος ὁ λεπρός, ὁ ἅγιος νεομάρτυς Ἰωάννης τῆς Σάντα Κρούζ καί ἄλλοι πολλοί.

Καί ἐμεῖς, ἄν τό θελήσουμε, μποροῦμε νά δώσουμε δείγματα πίστεως καί ὁμολογίας καί ἀγάπης. Ἡ ἐντολή τοῦ Θεοῦ ἀπευθύνεται σέ ὅλους μας: «ἅγιοι γίνεσθε ὅτι ἐγώ ἅγιος εἰμί» (Λευιτ. ΙΑ΄ 44 καί Α΄ Πέτρ. Α΄ 16).

«Τό νέφος τῶν μαρτύρων», ὅπως λέει ὁ Ἀπόστολος Παῦλος εἶναι «περικείμενον», εἶναι τριγύρω μας, καί μᾶς προκαλεῖ καί μᾶς προσκαλεῖ.

Μέ κάθε εὐχή καί ἐπιθυμία να μιμηθοῦμε τούς ἁγίους τοῦ Θεοῦ.